På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

1. Sagsøgte frifindes.

2. Hver part bærer sine omkostninger.

Mackenzie Stuart Touffait Everling

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 1. oktober 1981.

For justitssekretæren

J. A. Pompe
Assisterende justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Formand for tredje afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F. CAPOTORTI FREMSAT DEN 16. JULI 1981 [1]

Høje Domstol.

1. Jeg vil først tillade mig at redegøre for de faktiske omstændigheder, som ligger til grund for nærværende sag. Den 25. juni 1979 besluttede Europa-Parlamentet at afholde en intern udvælgelsesprøve, baseret på kvalifikationsbeviser og på prøver, med henblik på besættelsen af en stilling som fuldmægtig (kategori A, lønklasse 7-6) ved Parlamentets informationskontor i Rom. Meddelelsen om udvælgelsesprøven havde nr. A/66. Samtidig hermed blev der udskrevet yderligere tre udvælgelsesprøver med henblik på besættelse at tilsvarende stillinger ved informationskontorerne i Paris, Bruxelles og Dublin. Anna Guglielmi, der er tjenestemand i kategori B ved Europa-Parlamentet og har gjort tjeneste på kontoret i Rom siden 1967, deltog i udvælgelsesprøve A/66, men

1 — Oversat fra italiensk.

bestod ikke den første skriftlige prøve og blev derfor udelukket fra de efterfølgende prøver.

Endnu inden resultatet af den nævnte prøve forelå, rettede Guglielmi sammen med to andre ansøgere, der deltog i udvælgelsesprøverne til stillingerne i Bruxelles og Paris, i skrivelse af 26. marts 1980 henvendelse til formanden for den fælles udvælgelseskomité for at klage over det emne, de skulle behandle. (»I form af en artikel til et tidsskrift med betydeligt oplag ønskes en redegørelse for fordele og ulemper ved Deres lands medlemskab af Fællesskabet«). Efter deres opfattelse svarede emnet ikke til, hvad der var angivet i meddelelsen om udvælgelsesprøven, både fordi besvarelsen krævede en afhandling på universitetsniveau, og fordi den på ingen måde havde forbindelse med det virkelige arbejde ved informationskontoret; de tre ansøgere, der havde underskrevet brevet, bad derfor om, at man ved bedømmelsen af deres besvarelser tog hensyn til disse bemærkninger. I skrivelse af 8. april s.å. meddelte formanden for udvælgelseskomiteen de tre ansøgere, at han ikke kunne give dem oplysninger om udvalgets arbejde, da han havde tavshedspligt.

Efter at de havde fået meddelelse om, at de var blevet udelukket fra de efterfølgende prøver, henvendte de tre ansøgere sig på ny til formanden for udvælgelseskomiteen (i skrivelse af 18. april 1980) med anmodning om »udførlige forklaringer«. I sit svar af 14. maj fastslog formanden, at komiteen ikke var forpligtet til at give ansøgerne de ønskede forklaringer om resultatet af prøven. Guglielmi indgav derfor den 1. juli 1980 en klage til Europa-Parlamentet, hvori hun krævede, at udvælgelsesprøven blev annuleret; da hun ikke modtog svar, gentog hun sit krav i form af et søgsmål anlagt den 3. december 1980. Til støtte for sin påstand har hun yderligere gjort gældende, at princippet om den berettigede forventning og princippet om ligebehandling er overtrådt, samt at der foreligger magtfordrejning; hun har desuden krævet, at sagsøgte yder hende erstatning for hendes tab.

2. Jeg skal med det samme præcisère, at det kun er udvælgelsesprøven med henblik på besættelsen af stillingen som fuldmægtig ved informationskontoret i Rom, der anfægtes. Dette fremgår af sagens akter og er blevet bekræftet af sagsøgerens advokat under den mundtlige forhandling.

Til støtte for påstanden om, at princippet om den berettigede forventing er tilsidesat, har sagsøgerens advokat særligt gjort gældende, at det af udvælgelseskomiteen valgte emne for den første skriftlige prøve ikke havde nogen sammenhæng med det arbejde, der faktisk skulle udføres i den pågældende stilling, sådan som det var beskrevet i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Administrationen og dermed også udvælgelseskomiteen skal således ikke have taget hensyn til den forventning, som ansøgerne måtte have ud fra meddelelsens indhold, hvorefter de havde regnet med, at den vigtigste skriftlige prøve ville bestå i et emne af almen karakter med tilknytning til de arbejdsopgaver, der skulle udføres ved informationskontoret i Rom.

Efter min opfattelse kan dette sagsforhold ikke fremstilles som et tilfælde, hvor princippet om den berettigede forventning er tilsidesat. I henhold til Domstolens praksis skal som bekendt forventningen for at være relevant støtte sig på præcise løfter, som administrationen har givet de pågældende. Jeg skal i den

forbindelse henvise til dommen af 5. juni 1973 i sag 81/72 (Kommissionen mod Rådet, Sml. 1973, s. 575), hvori Domstolen fastslog, at der forelå en krænkelse af personalets berettigede forventning til administrationen, eftersom Rådet ved udøvelsen af de beføjelser, som vedtægtens artikel 65 tillagde det, havde forpligtet sig til at anvende en bestemt fremgangsmåde ved beregningen af den virkning, som ændringer i købekraften havde på lønningernes størrelse, og derefter havde undladt at respektere den. I det foreliggende tilfælde har administrationen ikke påtaget sig forpligtelser over for ansøgerne; den har begrænset sig til at udarbejde og offentliggøre en meddelelse om udvælgelsesprøve i overensstemmelse med vedtægtens bilag III.

Lad mig alligevel se bort fra den fejlagtige udformning af den første søgsmålsgrund og se på sagsøgerens opfattelse under en anden synsvinkel. Dersom administrationen i forbindelse med gennemførelsen af en udvælgelsesprøve — gennem en dertil nedsat udvælgelseskomité — ikke følger de i meddelelsen indeholdte angivelser, overtræder den de for udvælgelsesproceduren gældende bestemmelser. I tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 1, hedder det nemlig, at ansættelsesmyndighederne »ved besættelse af ledige stillinger i en institution skal ... gennemføre udvælgelsesproceduren« og at »udvælgelsesproceduren er fastsat i bilag III«. I artikel 28 nævnes blandt betingelserne for, at en person kan udnævnes til tjenestemand, at han »har bestået en udvælgelsesprøve ... på de i bilag III fastsatte betingelser«. I bilagets artikel 1, litra b), hedder det, at meddelelsen skal specificere »enkelthederne« ved udvælgelsesprøven. For mig er det derfor klart, at hvis undvælgelseskomiteen eventuelt ikke respekterer angivelserne i meddelelsen om udvælgelsesprøven, fører det til en krænkelse af vedtægtens bestemmelser, en mangel, som får virkning for hele udvælgelsesproceduren.

Efter at have fremsat disse bemærkninger skal jeg undersøge, hvorvidt udvælgelseskomiteen i det foreliggende tilfælde virkelig har tilsidesat bestemmelserne i meddelelsen om udvælgelsesprøven, og særligt vedrørende emnet for den skriftlige prøve.

Man må ikke glemme, at den omtvistede udvælgelsesprøve angik en stilling, der er forbundet med informations- og public relationsvirksomhed — under ledelse af en ansvarlig overordnet; i meddelelsen om udvælgelsesprøven hed det i punkt I, at arbejdsopgaverne omfattede »kontakt med pressen og forskellige særlige grupper, foredrag, redigeringsarbejde m.m.«. I meddelelsens punkt V a) var emnet for den første skriftlige prøve beskrevet som: »Redegørelse for et emne af almen karakter i direkte tilknytning til stillingsbeskrivelsen«. Det er allerede nævnt, at det udvalgte emne var: »I form af en artikel til et tidsskrift med betydeligt oplag ønskes en redegørelse for fordele og ulemper ved Deres lands medlemskab af Fællesskabet«.

Det forekommer mig, at et sådant emne såvel med hensyn til indhold som sværhedsgrad svarede til meddelelsen. For det første var det angivne emne af almen fællesskabsinteresse, og kravet om, at de behandledes i form af en artikel til et tidsskrift med betydeligt oplag, stemte overens med de kvalifikationer, der krævedes af ansøgerne, og med karakteren af de arbejdsopgaver, der skal udføres i stillingen. Jeg skal henvise til, at meddelelsen i punkt III angående de

til ansøgerne stillede »kvalifikationskrav« omtalte såvel sprogkundskaber og kendskab til »informationsmediernes og de parlamentariske systemers virkemåde i Italien« som »indgående kendskab til Det europæiske Fællesskabs opbygning og virkemåde«. Det valgte emne var derfor et passende udgangspunkt for vurderingen af ansøgernes egnethed, ikke blot i relation til de særlige opgaver, der i meddelelsen var beskrevet med udtrykkene »foredrag« og »redigeringsarbejde« men også i relation til den bredere uddannelsesmæssige baggrund, som er nødvendig til udførelsen af de mange forskellige arbejdsopgaver, der er forbundet med stillingen. For det andet bør det med hensyn til sværhedsgraden fremfor alt bemærkes, at en undersøgelse af dette spørgsmål ville kunne indebære en kontrol af administrationens frie skøn, en kontrol, som Domstolen som bekendt er afskåret fra at foretage. Hvis man overvinder denne hindring, er der efter min opfattelse ingen grund til at tvivle på, at udvælgelseskomiteen har fulgt meddelelsen, også i forbindelse med bedømmelsen af det kundskabsniveau, som emnets besvarelse krævede af ansøgerne. Man må nemlig tage i betragtning, at stillingen, der skulle besættes, var i kategori A, og at tjenestemænd i denne kategori i henhold til vedtægtens artikel 5, stk. 1, andet afsnit, har »en styrings- eller en rådgivende funktion, der kræver universitetsuddannelse eller hermed ligestillede faglige kundskaber«. Yderligere krævedes det, som jeg allerede har omtalt, i meddelelsen, at ansøgerne udover de øvrige kvalifikationer havde et *indgående* kendskab til fællesskabsforhold.

3. En anden søgsmålsgrund går ud på, at princippet om ligebehandling skal være overtrådt i den forstand, at det emne, der var valgt til den skriftlige prøve, var til fordel for ansøgerne i en højere lønklasse, som havde adgang til udvælgelsesprøven, og i særdeleshed for en ansøger fra tjenesten for parlamentariske udvalg. Det er givet, at vedtægten ikke er til hinder for, at tjenestemænd, der allerede er indplaceret i en højere lønklasse end de stillinger, der skal besættes, befinder sig i, kan deltage i udvælgelsesprøverne. Efter vedtægten er det afgørende, at alle de, der opfylder de i meddelelsen angivne betingelser, får adgang til prøverne ud fra princippet om tjenestens interesse. Derfor kan det forhold, at der i det foreliggende tilfælde blandt de ansøgere, der fik adgang til udvælgelsesprøve A/66, var én, som på tidspunktet for offentliggørelsen af meddelelsen var indplaceret i lønklasse A 7 og på tidspunktet for prøven i A 6, ikke indebære en tilsidesættelse af princippet om ligebehandling.

Det har rent faktisk heller ikke vist sig, at emnet for opgaven af den ansøger, der blev fundet egnet, allerede var blevet behandlet inden for den tjenestegren, hvorfra han kom, og at princippet om ligebehandling derfor skulle være overtrådt under denne særlige synsvinkel. Det fremgår ikke af noget materiale i sagen, at den pågældende ansøger, der før udvælgelsesprøven var beskæftiget i sekretariatet for Parlamentets budgetudvalg, i kraft af sit arbejde havde udført studier eller undersøgelser omkring det emne, der blev udvalgt til den skriftlige prøve. Sagsøgerens advokat har i replikken (s. 11) krævet, at sagsøgte fører bevis for dette forhold, men kravet

er fremsat i så generel form, at det ikke skal tages til følge. Det forekommer mig derfor ikke at være på sin plads — som sagsøgerens advokat gør det — at påberåbe sig Domstolens dom af 13. februar 1979 i sag 24/78, Martin mod Kommissionen (Sml. 1979, s. 603), til støtte for, at den her omhandlede udvælgelsesprøve skulle være behæftet med en mangel på grund af overtrædelse af princippet om ligebehandling. I det nævnte tilfælde drejede det sig om en ansøger, som Domstolen fandt havde haft en uberettiget fordel af valget af emne for den skriftlige prøve, idet emnet havde givet ham mulighed for at udnytte sin særlige erfaring fra sit arbejde som ansat inden for Fællesskaberne. Men i det foreliggende tilfælde er det, som jeg allerede har nævnt, ikke fastslået, at den ansøger, der blev fundet egnet, inden for rammerne af Parlamentets budgetudvalg skulle have udført et arbejde vedrørende emnet for den skriftlige prøve eller i det mindste vedrørende et tilsvarende emne, og den omstændighed alene, at han takket være sit arbejde havde erhvervet en betydelig viden om fællesskabsspørgsmål, gav uden tvivl ikke anledning til en situation, der kan betegnes som diskriminerende.

4. Fru Guglielmi's advokat har endelig gjort gældende, at der i forbindelse med udvælgelsesprøven foreligger magtfordrejning, idet udvælgelseskomiteen skal have valgt emnet for den første skriftlige prøve med henblik på at begunstige den eneste ansøger, som var indplaceret i kategori A, og som i øvrigt siden blev fundet egnet.

Også dette klagepunkt er ubegrundet. Der er ikke fremført og fremgår heller ikke af sagens akter nogen omstændighed, der overhovedet kan bekræfte sagsøgerens anbringende. Realiteten er, at alt dette blot rent formelt er at fremstille den opfattelse på en ny måde, at emnet for den skriftelige prøve skulle være særlig vanskeligt i forhold til angivelserne i meddelelsen, så vanskeligt, at kun en person, der i forvejen havde større kvalifikationer, ville have mulighed for at løse opgaven tilfredsstillende. Jeg har allerede givet udtryk for, at jeg ikke deler denne opfattelse, og kan kun bekræfte dette endnu en gang.

5. Sammenfattende skal jeg foreslå, at Domstolen frifinder sagsøgte i den sag, som af fru Anna Guglielmi ved stævning indgivet den 3. december 1980 er anlagt mod Europa-Parlamentet. Med hensyn til spørgsmålet om sagens omkostninger, mener jeg, at hver part i overensstemmelse med procesreglementets artikel 70 bør bære sine egne omkostninger.